Δὲν δημοσιεύω, *Μικρασιᾶτα*, παρὰ μόνον ἀπὸ τὰς συλλογάς ποῦ μοῦ στέλλουν ὅταν προκηρύσσω Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Σήμερον π. χ. ἐτελείωσα τὰς Συλλογὰς τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θ' ἀρχίσω νὰ παίρνω ἀπὸ τὰς Συλλογάς τοῦ νέου.

Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Βαλκανικὴ Συμμαχία, Διάτρητος Κυανόλευκος, Ναύαρχος Μιαούλης, Ἥρως τοῦ 1913, Τέλλος Ἄγρας, Γλυκὺ Ὄνειρον, Εὔελπις Νεότης*, καὶ *Κῦμα τοῦ Ἰονίου*.

Δι' ὅσους μ' ἐρωτοῦν, καὶ ἰδίως διὰ τὴν *Μπουρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκον* ποῦ ἐκφράζει τόσην χαράν, πληροφορῶ ὅτι τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) ἐπιγράφεται «Ἀκτῖνες Ν» καὶ θὰ δοθῇ εἰς τὸ Θέατρον Κυβέλης τὴν μεθαύριον Δευτέραν. Οἱ μεγαλήτεροι ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ὅσοι πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον, εἰμποροῦν νὰ τὸ ἰδοῦν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ζωηρῶς» τοῦ *Διδυμαίου*· — «Χωρισμὸς» τῆς *Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων*· — "Ανευ τίτλου τῆς *Εὐέλπιδος Νεότητος*· — «Ἡ ψυχὴ σὲ μιὰ κλωστή» καὶ «Πατρὶς» τῆς *Μπουμπουλίνας*· — «Χαιρετισμὸς» τοῦ *Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου*· — Ποιήματα καὶ «Γκέρλς» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*· — «Φέραια» τοῦ *Φάωνος*· — «Καλοκαίρι» τῆς *Μπουρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης*· — Διάφορα τοῦ *Ἀφρισμένου Πελάγους*· — «Μετὰ τὰς παύσεις» τοῦ *Ἥρωος τοῦ 1913*· — Ἀνέκδοτα, Παιδ. Πνεύματα, Παίγνια καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνάμνησις» (ἄτεχνον·) — «Ἡ μήτηρ» (κοινόν·) — «Ἡ φύσις» (ἀκατάλληλον·) — «Σκέψεις» (δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Νοσταλγία*, κ. (Χ. Δ.) *Ἐγὼ εἶμ' ἐγώ*, κ. (Ο. Κ.) *Μὴ μοῦ ἅπτου*, κ. (Π. Κ.) *Λέων τῶν Θερμοπυλῶν*, α. *Ὀρφανὴ Καρδιά*, α. (Δ. Ο.) *Γλυκὺ Παρελθόν*, α. *Λυκομήδης ὁ Σκύριος*, α. (Γ. Μ.) *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος*, α. (Ι. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: — τὸ *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (0) μὲ *Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Κρητικοπούλαν*· — ἡ *Ἐρημῖτις* (0) μὲ *Γαλανήν*, *Ψαροπούλαν*, *Μαραμένο Φοῦλι*· — ὁ *Ναύαρχος Μιαούλης* (0) μὲ *Εὔελπιν Νεότητα*, *Δύναμιν τῆς Θελήσεως*, *Μεγάλην Καρδίαν*, *Ὁμηριάδα*, *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*, *11 Νοεμβρίου*, *Καινούργιες Δάφνες*· — ὁ *Λέων τῶν Θερμοπυλῶν*, (0) μὲ *Νικηφόρον Στόλον*, *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν*, *Ξανθὴν Νεράϊδα*, *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο*· — ἡ *Ὀρφανὴ Καρδιὰ* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Ματωμένην Δόξαν*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Νέλκε*, *Ὀνειροπόλον Καρδίαν*· — *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* (0) μὲ *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο*, *Ὡραίαν Ρόδον*· — τὸ *Γλυκὺ Παρελθὸν* (0) μὲ *Προσοχὴ Ἀνάμνησιν*, *Λορελάϊ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δοξασμένον Σπερχειὸν* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· εἰς συλλογὴν γραμματοσήμων δὲν καταγίνομαι, οὔτε εἰς ἀνταλλαγήν· ποῦ καιρὸς διὰ τέτοια!) ὀνόματα συνδρομητῶν κατ' ἀρχὴν πρὸς οὐδένα στέλλω·) *Καινούργιες Δάφνες* (καθένας, βλέπεις, μὲ τὴν ἰδέα του· ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς εἰς τὴν ἐξοχήν·) *Δαφνοστεφῆ Στρατηλάτην* (ἔστειλα·) *Γεώργιον Σ. Σπ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Ἐλ. Τζαβ.* (ἔστειλα, δωρεάν·) *Κερασοβίτην* (ἔστειλα καὶ τὸ 11ον·) *Ψαροπούλαν* (ἔστειλα· καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Τελέσιλλαν* (ἔστειλα 23ον·) *Βυζαντινὸν Ἀετὸν* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (σ' ἀγαπῶ σὰν πέρσυ καὶ καλλίτερα· ἀλλά, ἀλλά... ἐννοεῖς!) *Ἐρημῖτιδα* (ὄχι, οὔτε εἶνε, οὔτε ἔχει·) *Ἀφρισμένο Πέλαγος* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ* (θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ νέον καὶ γενναῖον ξεσπάθωμα·) *Γιγαντομάχον Ἕλληνα* (ἐλήφθη· τάποτελέσματα θὰ τὰ ἰδῇς πολὺ γρήγορα·) *Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα* (ἔλαβα·) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* (ἔχει, ἀλλ' ἔτυχε νὰ ὑπογράψῃ μὲ τὸνομά του· αὐτὸ δὲν θὰ ξαναγίνῃ·) *Κάστρον Καλαμῶν* (ἔχει καλῶς·) *Ἐγὼ εἶμ' ἐγὼ* (τὰ εἶπα καὶ περιμένουν·) *Μή μου Ἅπτου* (ἐπίσης·) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (νὰ σοῦ ζήσουν!) *Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου* (ἐλήφθησαν· μὰ αὐτὰ τὰ ἐξήγησα πολλάκις·) *Κερκυραϊκὴν Αὔραν* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ πρόγραμμα τῆς «Ραχήλ'» ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου·) *Λέοντα τῶν Θερμοπυλῶν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Νοσταλγίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Χανουμάκι* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἀναμνηστικὸν δελτάριον·) *Διδυμαῖον, Μπουμπουλίναν, Ματωμένην Δόξαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28ην Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰουλίου*). *ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ*).

262. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτον μου κοσμεῖ τὰ ζῶα μερικῶς·
Τὸ δεύτερόν μου ἄνθος τοῦ Μαρτίου·
Τὸ σύνολόν μου εὔχρωμος, γλυκὺς καρπός,
Κρεμάμενος ἀπὸ λεπτοῦ κλωνίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόζης

263. Μεταγραμματισμὸς

Ἔζησα πιὰ τὰ χρόνια μου,
Στὸν τάφο πλησιάζω·
Μὰ μιὰ ἰδέα μοῦρχεται:
Τό Ρῶ πετῶ. μακρυά μου
Καὶ Λάμβδα εὐθὺς ἁρπάζω...
Καὶ ἀντὶ στὸν τάφο νὰ χωθῶ,
Τυράννου στέμμα βάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμοπούλου

264. Ἀναγραμματισμὸς

Τὰ στοιχεῖα ποταμοῦ,
Φίλε λῦτα, ἀνατρέπω·
Κ' ἕνα ζῶο τοῦ σπιτιοῦ
Μὲ ἀπορία τότε βλέπω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

265. Ταῦ

\+ + + + + = Θηβαῖος βασιλόπαις
* * + * * = Πόλις τῆς Αὐστρίας
* * + * * = Ζῶον κερασφόρον
* * + * * = Ἀρχαία πόλις
* * + * * = Χώρα τῆς Ἀσίας
Ἡ κάθετος εἰς τῶν μηνῶν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου

266. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

* * * * + * * * * = Λυρικὸς ποιητής.
* * * + * * * = Γίγας παροιμιώδης
* * + * * = Ἀπόστολος.
* + * = Ἀριθμητικόν.
\+ Ἡ κάθετος πόλις τῆς Ἑλλάδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

267. Ἐπιγραφὴ

Η Ν Σ Σ Α Α
Ε Ι Δ Α Τ Ι
Π Κ Υ Ι Σ Ε
Ι Α Σ Λ Α Λ
Μ Ο Κ Ο Λ Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰστοῦ Ἀράχνης

268—272. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

θῆρα, ροῦς, λύρα, γαρίς, μῦλος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

273. Διπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἔνδοξον πρωτεύουσαν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα στρατηγὸν τῶν Ἀχαιῶν.

1, Ὁμηρικὸς ἥρως. 2, Ὥρα τοῦ ἔτους. 3, Προφήτης, 4, Ἄνεμος. 5, Γεωργικὸν Ἐργαλεῖον. 6, Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοποντοφύλακος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΑ' — 67]

Πανθὴ Νεράϊδα, τὸ μαθὶ εἶνε συνώνυμο μὲ τὸ καθαρευουσιάνικο κυανοῦν.

Ναύαρχος Μιαούλης.

[ΙΑ' — 68]

Παμταμ-Τιπτῆ, τί γίνεσαι; Διατί δὲν μοῦ γράφεις; Περιμένω ἐπιστολήν σου προσεχῶς. — ***Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.***

[ΙΑ' — 69]

Ἀνταλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ πάντας διὰ μέσου «Διαπλάσεως». — ***Ὀρφανὴ Καρδιά.***

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 201.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Νικηφόρος Στόλος, Ἀλ. Θ. Νικολάου, Γ. Β. Πετρακάκης, Ι. Κατσώνης, Κυματίζουσα Κυανόλευκος, Χ. Δ. Εὐαγγελίδης, Θεοδώρα Καραβέλλου, Μιλτ. Ζαγλακίδης, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν.
ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ἥρως τῆς Τζουμαγιᾶς, Ἀγγελικὴ Κων. Μανωλίδου.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυρόπουλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Θ. Α. Παναγιωτόπουλος, Ἀθ. Λ. Μαραγκός.
ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Δ. Μαρούδας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δουξ-ντὲ Μπουγιών, Ἥρ. Γεωργούλης.
ΚΑΪΡΟΥ: Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Διον. Φωτόπουλος
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Εὐρυδίκη Σ. Γαζῆ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σιωπηλὴ Νύξ.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Δοξασμένος Σπερχειός. Β. Α. Μωραϊτέλης, Δημ. Ἰω. Γιαννάκας, Ροδόεσσα Αὐγή, Αἰολεύς, Μικρασιάτης.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Νικ. Γεωργακόπουλος, Χρυσούλα Γεωργοκοπούλου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἑλληνικὴ Ἡμιολία.
ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Χρ. Κτωρίδης, Τροπαιοῦχος Ἑλλάς.
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Μπάτη τοῦ Σαρωνικοῦ.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Ντιντῆς, Ι. Φαρμακίδης, Πατριὸ Ναυτόπουλο, Μεγάλη Ἑλλάς Σπ. Γ. Σκλαβοῦνος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀντ. Γ. Βαρελλᾶς.
ΠΥΡΓΟΥ: Χ. Κυριακόπουλος.
ΥΔΡΑΣ: Δημ. Ν. Γιαννουλίδης, Εὐγενία Π. Ζουρντοῦ, Ἄννα Π. Ζουρντοῦ. Ἑλένη Δεβελέκου, Ἀνδρ. Δ. Ζουεντός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΣ ΠΕΤΡΑΚΑΚΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Γ. ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΣ ἐν Πάτραις οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ ἰης Ἰουνίου διὰ τρεῖς μῆνας.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ***ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ*** *Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2563*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 3,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 21ος *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1914* *Ἔτος 36ον.— Ἀριθ. 27*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (*Συνέχεια*)

Καὶ τότε ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς ἐξέθεσεν εἰς τὸν Λουλοὺ ἐν ἐκτάσει τὸ τοῦ σχεδίου του.

Ἐπρόκειτο, μὲ τὰ πανιὰ τοῦ ζωγράφου καὶ μὲ τοὺς σπάγγους τῶν βιβλίων, νὰ κατασκευασθῇ ἓν ἀλεξίπτωτον, ὅμοιον μ' ἐκεῖνα ποῦ εἶχεν ἰδῇ κάποτε εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἰσσυ-λέ-Μουλινό.

Ἐπ' αὐτοῦ τοὺς εἶχαν κάμει ἕνα μάθημα εἰς τὸ σχολεῖον.

—Ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τί μᾶς εἶπεν ὁ καθηγητής μας, διηγεῖτο ὁ Τζούλης. Τὸ ἀλεξίπτωτον εἶνε ἐφεύρεσις τοῦ 17ου αἰῶνος.

«Τῷ 1783, ὁ φυσικὸς Σεβαστιανὸς Νορμὰν ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς πρώτου πατώματος, κρατῶν σὲ κάθε χέρι ἀπὸ μίαν ὀμβρέλλαν. Ἔκαμε πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ πείραμα, τὸ ἐπανέλαβε δὲ καὶ ὁ ἀεροπόρος Μπλανσάρ, εἰς τὰς δημοσίας του ἀναβάσεις, ἐνώπιον τῶν Παρισινῶν.

«Τὸ ἀλεξίπτωτον ποῦ μεταχειρίζονται σήμερον, εἶνε ἡ ἴδια συσκευή, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπειραματίσθη ὁ Γκαρμενὶν τῷ 1797. Εἶνε ἓν εἶδος μεγάλης ὀμβρέλλας ἀπὸ τρίγωνα κομμάτια ταφφτᾶ, ραμμένα μαζὶ καὶ ἑνωμένα κάτω 'ς ἕνα ξύλινο στεφάνι. Τὸ σκαφίδι εἶνε κρεμασμένο μὲ σχοινιὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ στεφάνι. Ἐν ἄλλο στεφάνι, ὁμόκεντρον, κρατεῖ τὸ ἀλεξίπτωτον ὀλίγον ἀνοικτόν. Μιὰ στρογγυλὴ τρύπα ὑπάρχει στὴν κορυφή του. Ὅλη ἡ δυσκολία εἶνε νὰ λογαριασθῇ τὸ πλάτος ποῦ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἀλεξίπτωτο ἀναλόγως τοῦ βάρους ποῦ θὰ τοῦ ἀναρτήσουν.

«Εὐτυχῶς ποῦ ἐγώ, περίεργος πάντα, ἐσημείωσα τὸν ἀλγεβρικὸν τύπον, καὶ ξέρω ὅτι ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀέρος εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀνηρτημένου σώματος καὶ πρὸς τὸ τετραγωνον τῆς ταχύτητος. Δηλαδή:

$$A = \pi \frac{\tau^2}{\varepsilon}$$

«Μὲ αὐτὸν τὸν τύπον, τίποτε εὐκολώτερον παρὰ νὰ ὑπολογισθῇ πόσον μεγάλη πρέπει νὰ εἶνε ἡ ὀμβρέλα ποῦ θὰ κατασκευάσωμε, γιὰ νὰ κρεμασθοῦμε ἀπ' αὐτὴ καὶ νὰ πέσωμε μαλακὰ μαλακὰ στὸ λειβάδι ποῦ ἁπλώνεται κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μας.

«Στὸ λειβάδι αὐτό, καθὼς βλέπεις, βόσκουν τὰ ἄλογα τοῦ Κατακτητοῦ. Εἶνε τὰ καλλίτερα ἀπ' ὅλα. Θὰ καβαλικέψωμε δυὸ καὶ θὰ φύγωμε μὲ γκαλόπ. Κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς φθάσῃ.»

Ὁ Λουλοὺ, ἀκούων τὸ φαντασιῶδες αὐτὸ σχέδιον, ἔσειε τὸ κεφάλι του δυσπίστως:

—Ἀλήθεια, εἶπε, ἄμα βρεθοῦμε πιὰ κάτω, θὰ εἶνε καλά.... Ἀλλὰ ἄσο νὰ φθάσωμε;.. Κύτταξε ὕψος! Εἶνε τουλάχιστον ὅσο τὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ πύργου Ἐφφέλ.

—Ἀκριβῶς, ὑπέλαβεν ὁ Τζούλης. ἀπὸ κεῖ πάνω εἶδα κάποτε ἕναν ἄνθρωπο νὰ δοκιμάζῃ ἀλεξίπτωτα σὰν αὐτὰ ποῦ σοῦ περιέγραψα. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι μὲ τὸν τύπον μου εἶνε εὐκολώτατο νὰ κατασκευάσω ἕνα, φθάνει μόνο νὰ μοῦ φέρῃς πανί.

—Θά σοῦ φέρω αὔριο, εἶπεν ὁ Λουλοὺ.

—Τότε σωθήκαμε! Ἔχω πενῆντα τουλάχιστον μέτρα σπάγκο πρώτης ποιότητος, ἀπὸ ἕνας ἀλόης, ποῦ τὸν κατασκευάζουν ἐδῶ. Δὲν κόβεται ποτέ!

Μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν τοῦ φίλου του, ὁ Λουλοὺ δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε ἐκπάγκτως ἀνήσυχος. Ὅλην τὴν νύκτα, ὁ ὕπνος του διεκόπτετο ἀπὸ ὄνειρα. Ἔβλεπε νὰ χορεύουν ἐμπρός του ἀλγεβρικοὶ τύποι, ἀλεξίπτωτα, καὶ τρεῖς-τέσσαρας φορὰς ἔπεσε βαρὺς ἀπὸ τὸ κρεββάτι του εἰς

«Ὁ Σεβαστιανὸς Νορμὰν ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς πρώτου πατώματος...» (Σελ. 213, στ. α')

τὸ πάτωμα, ἐκβάλλων κραυγὰς ὀξείας...

Ὠνειρεύετο, ὅτι ἐκρημνίζετο ἀπὸ τὴν τοράτσαν τοῦ Κασμπᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟΝ

Τὰ ὑλικὰ τοῦ ἀλεξιπτώτου.

Ὁ Τζούλης δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ συλλαμβάνουν σχέδια καὶ κατόπιν τὰ ἐγκαταλείπουν. Μεθ' ὅλον τὸ παράτολμον τῆς ἐναερίου αὐτῆς δραπετεύσεως, ἀπεφάσισε νὰ προετοιμάσῃ ὅλα τὰ χρειώδη, διὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ ἐὰν οἱ περιστάσεις ἤθελον τὸν ἀναγκάσῃ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Λουλοῦ τοῦ ἔφερε διπλωμένα καλὰ κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχά του, δύο τετραγωνικὰ μέτρα ὑφάσματος, τὰ ὁποῖα προθύμως τῷ ἔδωσεν ὁ ζωγράφος. Τὴν ἑπομένην κατώρθωσε νὰ τῷ φέρῃ τέσσαρα. Ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ὁ Τζούλης νὰρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Καθὼς γνωρίζομεν, ὁ σπουδαστὴς εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τσέπην του μίαν θήκην μὲ βελόνας, κλωστήν, ψαλλίδι καὶ δακτυλήθραν. Χάρις εἰς τὰ ἐργαλεῖα αὐτά, ποῦ τοῦ ἐχρησίμευαν κάποτε διὰ νὰ ράβῃ κανένα κουμπὶ εἰς τὸ πανταλόνι του ἢ νὰ βάζῃ κανένα μπάλωμα εἰς τὸ σακκάκι του, ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἠμπόρεσε νὰρχίσῃ τὸ κόψιμον καὶ τὸ ράψιμον τῶν πανιῶν εἰς σχῆμα ὀμβρέλλας.

Προτήτερα εἶχε λύσῃ τὸ πρόβλημά του καὶ εἶχεν εὕρῃ ὅτι, ἀφοῦ τὸ μὲν ἰδικόν του βάρος ἦτο πενηντάξι κιλά, τὸ δὲ βάρος τοῦ Λουλοῦ τριανταεννέα, ἔπρεπε νὰ κατασκευάσῃ μίαν ὀμβρέλλαν μὲ διάμετρον τριῶν μέτρων περίπου.

Εὐτυχῶς ἡ ποσότης τοῦ ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον ἐχορήγησεν ὁ ζωγράφος, ἦτο ἀρκετή. Ὅσον διὰ τὴν ποιότητα, βεβαίως δὲν ἦτο ταφφτάς, ἀλλ' ἔπρεπε νὰρκεσθοῦν εἰς ὅ,τι εἶχον.

Πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Τζούλη, ὁ Λουλοῦ ἐπέστρεψε τὸ βράδυ ἀπὸ τὸν πέρ πατον, φέρων ἕνα στεφάνι βαρελιοῦ ἀπὸ λυγαριάν (*). Τὸ ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ κατώρθωσε νὰ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ διαμέρισμά των, προσποιούμενος ὅτι τὸ ἐκυλοῦσε παίζων. Χάρις εἰς τὸ τέχνασμα τοῦτο, ὁ Τζούλης ἀπέκτησεν τὸ κυριώτερον κομμάτι τοῦ μηχανήματός του.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φ. σ. 206.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὸ ἀλεξίπτωτον ἦτο ἕτοιμον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Τζούλης εἰργάσθη συντόνως, προσέχων κάθε βελονιὰν καὶ κάθε κόμβον, διότι ἀπὸ τὴν στερεότητα τοῦ μηχανήματος ἐξηρτᾶτο ἡ ζωή των. Ὅλη ἡ δυσκολία ἦτο νὰ κρύπτῃ τὴν ἐργασίαν του ἀπὸ τοὺς φύλακας. Ὁ Τζούλης εἰργάζετο καθήμενος χάμω, εἰς τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου του, καὶ εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον, ἔχωνε τὰ ὑφάσματα κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ἀλλ' ὅταν ἐπροχώρησεν ἡ κατασκευή, ἀπετελέσθη ἕνας ὄγκος μεγάλος, τὸν ὁποῖον ὁ σπουδαστὴς δὲν ἠξεύρε πλέον ποῦ νὰ κρύπτῃ, κατὰ τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Μαρκησίου ἢ τῶν ὑπηρετριῶν.

Καὶ ζητῶν τὸ κατάλληλον μέρος, συνέλαβε καὶ ἄλλην ἰδέαν μεγαλοφυᾶ.

Εἰς τὴν στέγην.

Παρετήρησεν ὅτι ἡ τοράτσα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐσκόπευε νὰ πετάξῃ, ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τὸν ἥλιον διὰ μιᾶς στέγης ἀπὸ σανιδάκια σκεπασμένα μὲ ἄχυρον. Ἀψηφῶν τὸν κίνδυνον, ἀνερριχήθη ἀπὸ τοὺς στύλους ποῦ ὑπεβάσταζαν αὐτὴν τὴν στέγην καὶ ἐπάτησεν εἰς τὰ σανιδάκια ποῦ τὴν ἐσχημάτιζαν. Εἶδε τότε μὲ χαράν, ὅτι τὸ τοίχωμα τοῦ βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο τὸ Κασμπᾶ, ὑψοῦτο λεῖον καὶ χωρὶς παράθυρα. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ διαμέρισμα τῶν παιδιῶν ἀπετέλει τὴν κορυφὴν τοῦ πυργίσκου, ὥστε ἀπὸ κανὲν ἄλλο δωμάτιον τοῦ φρουρίου δὲν ἐφαίνετο ἡ στέγη τῆς τοράτσας.

Ἐννοεῖται εὐκόλως ἡ σπουδαιότης αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως. Ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, οὔτε ἄνωθεν, οὔτε πλαγίως, τὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς τῆς στέγης, ἐκεῖ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ κρύψῃ τὸ μηχάνημά του, καὶ μάλιστα νὰ τὸ στήσῃ ἐξ ἀρχῆς οὕτω πῶς, ὥστε νὰ εἶνε ἕτοιμον διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εἰς πᾶσαν στιγμήν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔμενεν ἡ μεταφορά, καὶ αὐτὴ δὲν ἦτο τὸ εὐκολώτερον.

Τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ὅταν ὅλα τὰ φῶτα τοῦ Κασμπᾶ ἔσβυσαν καὶ δὲν ἠκούοντο παρὰ μόνον τὰ βήματα τῶν φρουρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν τὴν περιπολίαν των κάθε δύο-ὥρας, τὰ παιδιὰ ἔβγαλαν, ὄχι χωρὶς κόπον, τὸν μεγάλον ὄγκον τοῦ ὑφάσματος εἰς τὴν τοράτσαν.

«Ὁ Λουλοῦ ἔσπρωχνεν ἀπὸ κάτω ..» (Σελ. 215 στ. γ'.)

Ἡ νὺξ ἦτο αἰθρία, ἀλλ' ἀσέληνος· τοῦτο δὲ ηὐνόει θυμασίως τὰ σχέδια τοῦ Τζούλη.

Κατ' ἀρχὰς ἐξεδίπλωσε τὸ ἀλεξίπτωτόν του ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς τοράτσας, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψε σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἀναιβάσῃ εἰς τὴν στέγην.

Ὁ Λουλοῦ ἐκύτταζε μὲ φόβον μαζί καὶ μ' ἐλπίδα τὴν τεραστίαν ἐκείνην ὀμβρέλλαν, ἡ ὁποία ἦτο προωρισμένη ἢ νὰ τοὺς σώσῃ ἢ νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Ἀλλ' ὁ Τζούλης τὸν ἀπέσπασε γρήγορα ἀπὸ τὰς σκέψεις του.

—Ἔλα, τῷ εἶπε, μὴ κάθεσαι. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμε καιρό. Βοήθησέ με.

Συγχρόνως ἀνέβη εἰς τὸ περιτείχισμὰ τῆς τοράτσας, ἀγκάλιασεν ἕνα στύλον, ἀπὸ ἓν ἴνους ποῦ ὑπεβάσταζαν τὴν στέγην, καὶ ἤρχισε νὰναρριχᾶται. Ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ πρῶτα τὴν στέγην, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦτο κατάλληλος διὰ τὸν σκοπόν του. Ἔμεινεν ἐπ' αὐτῆς ἀθέατος σχεδὸν ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας καὶ, ἐνῷ ὁ Λουλοῦ ἤρχισε κάτω νάνησυχῇ, παρουσιάσθη πάλιν ὁ φίλος του καὶ κατέβη χαρούμενος.

—Νίκη! ἐφώναξε. Τὸ καλόν μας ἄστρον μᾶς προστατεύει! Ἀπ' ὅ,τι εἶδα ἐκεῖ πάνω, εἶμαι τώρα βέβαιος, ὅτι θὰ μπορέσωμε νὰ πετάξωμε ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὅρους.

—Μὰ τί εἶδες λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Λουλοῦ.

Πρὶν ἀποκριθῇ, ὁ σπουδαστὴς τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ περιτείχισμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ.

—Σκύψε τώρα πρὸς τὰ ὀπίσω, τῷ εἶπε· μὴ φοβᾶσαι σὲ κρατῶ... καὶ κύτταξε ψηλά... Βλέπεις τὸ μακρὺ ἐκεῖνο πάτερο, στὴ μέση τῆς στέγης, ποῦ ἐξέχει ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ προχωρεῖ ὁριζοντίως εἰς τὸ κενὸν σχεδὸν δύο μέτρα;

—Ναί, τὸ βλέπω...

—Λοιπόν, αὐτὸ τὸ πάτερο, φίλε μου Λουλοῦ, εἶνε ἁπλούστατα ἡ σωτηρία μας. Τὸ ἔβαλαν, φαίνεται, ἐκεῖ πρὸ καιροῦ, διὰ νὰναιβάσουν τίποτε βάρη στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου, γιατὶ στὴν ἄκρη του διακρίνεται ἡ θέσις ἑνὸς μακρᾶ. Ἂς εἶνε εὐλογημένος ὁ γέρο-Μαροκινὸς ποῦ τοῦ ἦλθε τότε αὐτὴ ἡ μεγαλοφυὴς ἰδέα! Γιατί, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, αὐτὸ τὸ ξύλο θὰ μᾶς σώσῃ. Ἐμπρὸς λοιπόν, δουλειά!

Θανέβαζαν τώρα τὸ ἀλεξίπτωτον. Ὁ Τζούλης, μὲ διάφορα κομμάτια, εἶχε κάμῃ ἕνα μακρὺ σχοινί, τὸ ὁποῖον ἔδεσεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὀμβρέλλας του. Ἐτύλιξε κατόπιν τὸ ἄλλο ἄκρον εἰς τὴν μέσην του καὶ, ἑτοιμος πάλιν νὰναρριχηθῇ διὰ τοῦ στύλου, ἔδωσεν εἰς τὸν Λουλοῦ τὸς τελευταίας του ὁδηγίας.

—Ἄκουσε, τῷ εἶπε. Θανέβω στὴ στέγη ὅπως προτήτερα, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φθάσω ὡς στὴ μέση. Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶνε δυὸ πάτερα, ποῦ ἀρίνουν ἀρκετὸ διάστημα μεταξύ των, ὥστε νὰ περάσῃ ἡ ὀμβρέλλα κλειστή. Τότε ἐγὼ θὰ τραβήξω ἀπὸ πάνω, μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, τὸ σχοινί, καὶ σὺ ἀπὸ κάτω θὰ σπρώχνῃς τὴν ὀμβρέλλα καὶ θὰ τὴν ὁδηγῇς ὥστε νὰ μὴ σκαλώσῃ πουθενὰ καὶ σχισθῇ τὸ πανί, γιατὶ τότε ἀλλοίμονο. Ἐνόησες;

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λουλοῦ· ἀλλὰ δὲν βλέπω στὴ στέγη καμμιὰ τρύπα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ ἡ ὀμβρέλλα.

—Θὰ ἰδῇς σὲ λίγο. Γιατὶ τώρα εἶνε σκεπασμένη μὲ σανίδια καὶ μὲ ἄχερο. Δὲν θάνε δύσκολο ὅμως νὰ βγάλω μερικὰ καὶ νὰνοίξω ἕνα μέρος, ὅσο χρειάζεται.

—Ἀ, μάλιστα, τώρα ἐνόησα!

Καὶ πάλιν ὁ Τζούλης εὑρέθη ἐπὶ τῆς ἐλαφρᾶς στέγης, ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ καταρρεύσῃ ὑπὸ τὸ βάρος του, καὶ μὲ προσοχήν, μὲ δεξιότητα, περιπατῶν ἐπάνω εἰς τὰς δοκούς, ὡς γάτα εἰς τὰ κεραμίδια, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ κέντρον.

Μετ' ὀλίγον δύο τρία σανίδια ἀφῃρέθησαν καί, ἐνῷ ἔπιπταν εἰς τὴν τοράτσαν τὰ ἄχυρα, εἰς τὴν τρύπαν ποῦ ἐσχηματίσθη, ἐπλαισιώθη τὸ χαρούμενον πρόσωπον τοῦ Τζούλη, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰς τὸν φίλον σιγά:

—Ἔ! σώρεσει τὸ παράθυρό μου;.... Πρόσεξε τώρα νὰ μὲ βοηθήσῃς καλά! Λουλοῦ, τὸ νοῦ σου!

Καὶ ἀμέσως ὁ Τζούλης ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὸ σχοινὶ ποῦ εἶχε πάρῃ μαζί του καὶ ποῦ τὸ ἄλλο ἄκρον του, καθὼς εἴπαμεν, ἦτο δεμένον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀλεξιπτώτου.

Τὸ μηχάνημα τότε ἤρχισε νὰναβαίνῃ, κλειόμενον καὶ διπλούμενον βαθμηδόν, ὡς ἀληθινὴ ὀμβρέλλα ποῦ θὰ τὴν ἐκρατοῦσε κανεὶς ἀνάποδα καὶ θὰ τὴν συνέστρεφεν, εἰς τρόπον ὥστε ἠμπόρεσε νὰ περάσῃ ἐξαίρετα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ἐκεῖνο τῆς στέγης. Ὁ Λουλοῦ ἔσπρωχνεν ἀπὸ κάτω μὲ δύναμιν καὶ μὲ προσοχήν. Ὁ χειρισμὸς ἐπέτυχε τελείως καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, ὅλος ὁ ὄγκος τοῦ ὑφάσματος εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν τοράτσαν.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

«Ὁ Τζούλης ἤρχισε νὰναρριχᾶται...» (Σελ. 214, στ. γ')

Η ΙΚΑΝΟΤΗΣ ΑΜΟΙΒΟΜΕΝΗ *)

Ἡ κυρία Μελπομένη, διευθύντρια τοῦ ἰδιωτικοῦ σχολείου μιᾶς παραθαλασσίας κωμοπόλεως τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ παροτρύνῃ πρὸς μαθητρίας τῆς δ' τάξεως, αἵτινες κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐτελείωναν τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου της, νὰ ἐπιμελῶνται ὅσον ἠδύναντο περισσότερον, ἐδήλωσεν, ἀρχομένων τῶν μαθημάτων, εἰς αὐτάς, ὅτι, περὶ τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἐκείνου ἔτους, θὰ ἔκαμνε διαγωνισμὸν ἐκθέσεως, ἡ σὲ κατ' ἐξοχὴν κατ' αὐτὸν ἀριστεύσασα, θὰ ἠξιοῦτο ὡραίου καὶ πρωτοτύπου βραβείου.

Ἡ δήλωσις αὕτη τῆς καλῆς διδασκαλίσσης ἤρκεσε διὰ νὰ κινήσῃ τὴν ἅμιλλαν πασῶν τῶν μαθητριῶν· μία ὅμως ἐξ' αὐτῶν, ἡ Μαρίκα, χαριτωμένη δεκαέτις κόρη, ἔχουσα ἔκτακτα φυσικὰ προσόντα καὶ ἀναπτύξασα κατὰ τὴν ὅλην διάρκειαν τοῦ σχολικοῦ ἐκείνου ἔτους τὴν μεγαλειτέραν ἐπιμέλειαν, ἐδείκνυεν ἐκ τῶν προτέρων ποῖον θὰ ἦτο τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τὸ ἀποτέλεσμα.

Πράγματι, ἀρχομένου τοῦ Ἰουνίου, ὁπότε τὰ μαθήματα ἐπλησίαζον νὰ τελειώσωσιν, ἡ κυρία Μελπομένη, τηροῦσα τὴν ὑπόσχεσίν της, εἶπεν εἰς τὰς μαθητρίας της νὰ γράψωσι μίαν ἔκθεσιν, ἔχουσαι ὑπ' ὄψει αὐτῶν τὸ ρητόν: «Ὅ,τι κάμῃς θὰ τὸ εὕρῃς».

Ἡ ἔκθεσις τῆς φιλοπόνου ἡρωΐδος μας, ἀληθῶς θαυμασία, τυχοῦσα τοῦ βραβείου, τὸ ὁποῖον κατωτέρω θὰ μάθωσι οἱ περίεργοι ἀναγνῶσται ἡμῶν, εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Ἡ μητέρα τῆς μικρᾶς Ἀναστασίας ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην της τὴν ἑσπέραν ἡμέρας τινὸς τεμάχιον ἄρτου καὶ δύο μικρὰ ψάρια, ἵνα γεύματίσῃ.

Πλησίον τῆς Ἀναστασίας ἐκοιμᾶτο μακαρίως ἡ γάτα τοῦ σπητιοῦ, ἡ ὁποία, παρὰ θέλησιν, ἐγέννησεν εἰς τὴν μικράν της κυρίαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν πειράξῃ ἵνα διασκεδάσῃ.

Ἐφώναξε λοιπὸν αὐτὴν καὶ τῇ προσέφερε μέρος τοῦ φαγητοῦ τῆς· ὅταν ὅμως ἡ Λιλίκα,—οὕτως ὠνόμαζον τὴν γάταν,—ἔτεινε τὴν κεφαλήν, ὅπως λάβῃ αὐτό, ἡ Ἀναστασία ἔσυρε ταχέως πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν χεῖρα, ἐν ᾧ, διά τινος λίθου, τὸν ὁποῖον ἐκράτει διὰ τῆς ἄλλης, κατέφερεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ τῆς ρινὸς σφοδρὸν κτύπημα. Τὸ πτωχὸν ζῷον ἔφυγεν ἔχον πληγὴν καὶ αἰσθανθὲν μεγάλον πόνον, ἐν ᾧ τὸ μωρὸν καὶ σκληρὸν παιδίον ἐγέλα πολὺ διὰ τὴν δῆθεν εὐφυΐαν, τὴν ὁποίαν ἔπραξεν.

Ὁ Νῖκος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀναστασίας, σχεδὸν διπλάσιός της κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἰδὼν ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνήν, ἐσκέφθη νὰ σωφρονίσῃ τὴν ἀδελφήν του κατὰ τὸν ἑξῆς λαμπρὸν τρόπον: ἔλαβεν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης του ὡραιότατον καὶ πλουσίως εἰκονογραφημένον χρυσόδετον βιβλίον· δεικνύων δὲ τοῦτο πρὸς τὴν Ἀναστασίαν, τὴν ἠρώτησεν ἐὰν θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐγίνετο κυρία αὐτοῦ.

—Ναί, ναί, Νῖκό μου, θὰ τὸ ἐπεθύμουν πολύ, εἶπεν αὕτη, καὶ ἔσπευσε ν' ἁρπάσῃ αὐτό· πάραυτα ὅμως, πρὸς ἔκπληξιν τῆς μικρᾶς, ὁ Νῖκος ἀπέσυρε τὴν χεῖρα, δι' ἧς ἐκράτει τὸ βιβλίον, ταυτοχρόνως δέ, διὰ τῆς ῥάβδου, τὴν ὁποίαν ἐπιτηδείως ἔκρυπτεν ὄπισθέν του διὰ τῆς ἄλλης του χειρός, κατέφερεν, ἀρκετὰ δυνατὸν κτύπημα, ἐπὶ τῆς προταθείσης χειρὸς τῆς Ἀναστασίας.

Ἡ μικρὰ ἐπόνεσε πάρα πολύ· κλαίουσα δ' εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν της: «ἐγὼ δὲν σὲ ἐπείραξα, οὔτε ἐζήτησα τὸ βιβλίον σου· σὺ γιατὶ μὲ ἔδειρες;»

«Καὶ εἰς σὲ τὶ κακὸν ἔκαμεν ἡ καϊμένη ἡ Λιλίκα; Μήπως καὶ ἐκείνη σοῦ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ φαγητόν σου;» τῇ εἶ.εν ὁ ἀδελφός της· «ἐνθυμοῦ, Ἀναστασία μου, ἄλλοτε, ὅτι καὶ τὰ ζῷα πονοῦν ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅτι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὺ δὲν θέλεις νὰ πάθῃς, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐπιθυμῇς διὰ τοὺς ἄλλους, διότι ἔχει παρατηρηθῇ πάντοτε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶνε δυνατὸν εἰμὴ νὰ εὕρῃ εἰς τὴν ζωήν του τοὺς περὶ ἑαυτόν, ὅπως κ' ἐκεῖνος εἶνε πρὸς τοὺς ἄλλους».

Τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων τοῦ σχολείου, ἀναγνωσθείσης δημοσίᾳ τῆς ἐκθέσεως τῆς Μορίκας καὶ ἐπαινεθείσης, ὅπως ἔπρεπεν, ὑπὸ πάντων τῶν παρευρεθέντων, ἡ διδασκάλισσα ἐγνωστοποίησεν ὅτι τὸ βραβεῖον τῆς βραβευθείσης εἶνε τριπλοῦν· ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη διὰ τὴν νίκην της καὶ διὰ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν θ' ἀπολαύῃ ἐν τῇ κωμοπόλει, ὡς ἐπιτελέσασα τὸ καθῆκον αὐτῆς καλλίτερον πασῶν τῶν συμμαθητριῶν της· ἀφ' ἑτέρου ἡ καθ' ἑκάστην ἐπὶ δίωρον καὶ ἐπὶ ὁλόκληρον μῆνα, δαπάνη τῆς σχολῆς, λεμβοδρομία, ἧς αὕτη θ' ἀπήλαυε κατὰ τὰς ἀρεσκούσας εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς γονεῖς της ὥρας· καὶ τρίτον, ὅπερ καὶ σπουδαιότερον, ἵνα καὶ αὐτὴ ἡ βραβευθεῖσα ἐνθυμῆται πάντοτε τὸ βραβεῖόν της, καὶ ἵνα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κοράσια καὶ ἀγόρια, ὄχι μόνον τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος της, ἀλλὰ καὶ τῆς ὅλης Ἑλλάδος, μάθωσι, καὶ διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη, ὅτι ἡ ἐπιμέλεια, καὶ καθόλου ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος, πάντοτε ἐκτιμᾶται καὶ βραβεύεται, ὅτι ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ὥραν ἡ Μαρίκα θὰ κατέβαινε τὴν κλίμακα τῆς ἐξέδρας διὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ τῆς λέμβου, (*) θὰ τὴν φωτογραφήσῃ, ἐπίσης δαπάναις τῆς σχολῆς, τὴν δὲ φωτογραφείαν ταύτην, μετὰ τῆς βραβευθείσης ἐκθέσεως, θὰ πέμψῃ πρὸς τὴν ἀγαπητὴν φίλην ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς Πατρίδος μας, τὴν **ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ**, μὲ τὴν

*) Ἐκ τῶν βραβευθέντων τοῦ 140οῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Ἴδε προηγ. φύλλον, σελ. 211.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 208.

παράκλησιν καὶ τὴν πεποίθησιν, ὅτι καὶ ἐκείνη, ἡ καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν αὐτῆς βίον πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ἀρετῶν τοὺς Ἑλληνόπαιδας ἀόκνως ποδηγετοῦσα, θὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ δημοσιεύσῃ αὐτά, ἵνα, καὶ διὰ τούτου ἀκόμη τοῦ τρόπου, προτρέψῃ πρὸς ἐπιμέλειαν, δηλ. πρὸς μίμησιν τῆς ἐπιμελεστάτης Μαρίκας, πάντα τὰ μητρικῶς ἀγαπῶσα πνευματικὰ τέκνα της.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΠ. ΛΙΒΑΔΑΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 207)

Κάποτε μάλιστα ἡ γενναιότης του ἔφθανε μέχρι τοῦ νὰ ἰχνογραφῇ στὸ πρόσωπό του ἕνα σαρκαστικὸν χαμόγελο, κυττάζων τοὺς δύο λῃστάς, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κάμνουν μὲ τὰ ρόχαλητά των ἕνα ντουέτο, ἂν ὄχι εὐχάριστο, τοὐλάχιστον κωμικό.

Ἐν τούτοις θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μποροῦσε τώρα νὰ ἔκαμνε στὸν Πλὸκ μιὰ ἐρώτησι : πῶς,δηλαδή, κατώρθωνε νὰ ὁμιλῇ,χωρὶς νὰνοίγῃ τὸ στόμα του καὶ χωρὶς νὰ παύῃ νὰ καπνίζῃ τὴν πίπα του, ὅπως τὸν εἶδε νὰ τὸ κάμνῃ τὴ νύκτα τῆς 19ης Μαρτίου 'στὴν ταβέρνα τοῦ μπάρμπα-Λεζάρ ;

Αὐτὸ τὸ παράδοξο φαινόμενο εἶχε κινήσῃ πολὺ τὴν περιέργεια τοῦ ἀστυνομικοῦ.

«Ἀλλὰ δὲν βαρυέσαι! ἐσυλλογίσθη· σήμερ' αὔριο, θὰ τὸ μάθω».

Κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Πλὸκ ἐμισοξύπνησε, ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ Ἐρβελίν, ποὺ ἔκαμνε τώρα τὸν κοιμισμένο, ἦταν ἀκόμη δεμένος καλά, καὶ ἔπειτα ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ παχυσμένο τζάμι τοῦ αὐτοκινήτου.

Εἶδε μιὰν ἐξοχὴ χωρὶς δένδρα, μὲ χωράφια ἀπέραντα. Ἦταν ἡ Βώση.

«Σὲ δυὸ ὧρες, ἐσυλλογίσθη, θὰ εἴμαστε στὸ Παρίσι».

Καί, μὲ τὰ μάτια βαρειὰ ἀπὸ τὴ νύστα, ἐξανακοιμήθη.

Ὅσο ἐπλησίαζαν στὸ Παρίσι, τόσο ἐμεγάλωνε ἡ ἀνησυχία τοῦ Ἐρβελίν. Ἐφαίνετο τώρα σὰν νὰ προσέχῃ, σὰν νὰ καραδοκῇ. Ἤλπιζε λοιπὸν ἀκόμη σὲ κάποια βοήθεια; Ἂν ἦταν ἔτσι, πρέπει ν' ἀπεγοητεύθη πολύ, ὅταν εἶδε τέλος τὸ αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ πρὸ τῆς πύλης τῶν Βερσαλλιῶν, ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ φόρου, στὸ Παρίσι.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ φόρου ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ σωφὲρ κ' ἐδιάβασε στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ αὐτοκινήτου ἕνα χαρτί.

Θὰ ἦταν κάποια εἰδικὴ ἄδεια, γιατὶ χωρὶς νὰ κυττάξῃ καθόλου τί ἔχει μέσα τὸ ἁμάξι, ὁ ὑπάλληλος τὸ ἄφισε ἀμέσως ἐλεύθερο νὰ περάσῃ.

Τότε τὸ αὐτοκίνητο ἐδιπλασίασε τὴν ταχύτητά του. Ἔκαμνε μιὰ τρεχάλα τρελλή, διαβολεμένη· ἀλλὰ ὁ Λαΐλαψ ἦταν τόσον ἐπιτήδειος, ὥστε αἱ πλέον ἐπικίνδυνοι στροφαὶ ἦταν γι' αὐτὸν παιχνιδάκι.

Τὸ Ρόπαλο ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται σὰν κτῆνος. Ὁ Πλὸκ ὅμως ἐξύπνησε ἀπότομα ς' ἕνα τίναγμα ἀπροσδόκητο. Ζαλισμένος, μὲ μισόκλειστα μάτια, ἄνοιξε τὸ μπροστινὸ τζάμι κ' ἐφώναξε στὸν Λαίλαπα :

— Ἔ ! σιγώτερα !... Νὰ μᾶς σκοτώσῃς θέλεις ; Ἀϊ στὸ διάβολο !

Βεβαιότατα ὁ Λαίλαψ δὲν ἄκουσε λέξι. Εἶχε κάμῃ μιὰ νέα στροφὴ κ' ἔπαιρνε τώρα τὴ γραμμὴ τῶν προκυμαιῶν τοῦ Σηκουάνα, ὅπου τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένο.

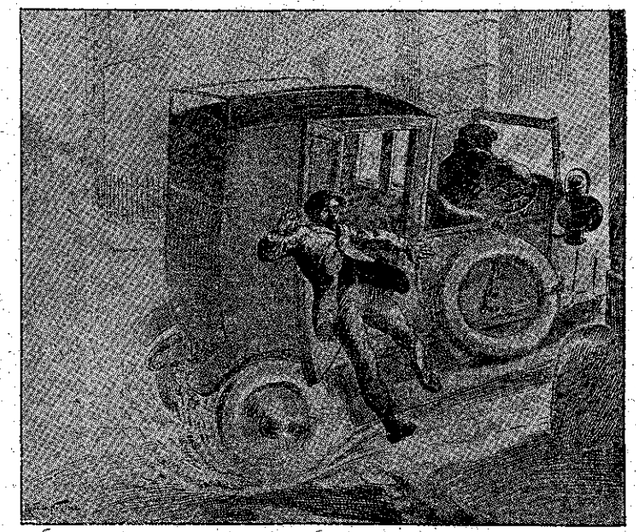

«Ὁ Πλὸκ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον...» (Σελ. 216, στ. β')

Εἶχεν ἐξημερώσῃ. Τὸ Παρίσι, ἀμυδρὰ φωτισμένο ἀπὸ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ἦταν ἀκόμη ἥσυχο, σιωπηλό. Μόνον μερικὰ ἁμάξια φορτωμένα λαχανικά, ἐπερνοῦσαν μιὰ γέφυρα, διὰ νὰ ὑπάγουν στὴν Ἀγορά, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ διεκρίνοντο αἱ σκιαὶ τῶν ἐργατῶν, ποὺ ἔτρεχαν πρωὶ - πρωὶ στὴ δουλειά των.

Ἐξαφνα, στὴ σιωπὴ αὐτὴ τῆς παρισινῆς αὐγῆς, ὁ Πλὸκ ἀντελήφθη ὅτι ὁ Λαΐλαψ εἶχε πάρῃ ἄλλο δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἔπρεπε. Κ' ἐπειδή, ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ αὐτοκίνητο ὀλιγόστευε τὴν ταχύτητά του, ἴσως διὰ νὰ σταματήσῃ, ὁ Πλὸκ τὰ ἐννόησε ὅλα . . .

Ἄφισε μιὰ φρικτὴ βλασφημία καί, ταχὺς σὰν ἀστραπή, ἄνοιξε τὴν θυρίδα κ' ἐπήδησεν ἔξω, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ αὐτοκίνητο ἔμπαινε σὲ μία μεγάλη αὐλόπορτα.

Ἀμέσως ἐξώρμησαν δύο ἄνθρωποι καὶ ἐκυνήγησαν τὸν δραπέτη. Ὁ Πλὸκ ὅμως ἐπρόφθασε νὰνεβῇ στὸ περιτείχισμα τῆς προκυμαίας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μπλούμ! στὸ Σηκουάνα.

Ἔπεσε 'ς ἕνα μέρος ὅπου ἦταν ἀραγμένα κάμποσα πλοιάρια, καὶ ὁ κρότος τοῦ νεροῦ, ποὺ ἐδέχθη τὸ σῶμά του, ἠκούσθη καθαρὰ στὴν πρωϊνὴ σιωπή.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἐκυνηγοῦσαν, ἔψαξαν παντοῦ, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Δὲν τὸν ηὗραν πουθενά. Εἶχε γίνῃ ἀφάντος. Τὸν παρέσυρε τὸ ρεῦμα ; Ἐτρύπωσε σὲ κανένα πλοιάριο ; ἔφυγε μὲ καμμιὰ βάρκα ; Ποῖος ξεύρει !..

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ αὐτοκίνητο εἶχε σταθῇ σὲ μιὰ μεγάλη αὐλή, ὅπου μερικοὶ ἄνθρωποι ἔσριγγαν μὲ χαρὰ τὰ χέρια τοῦ σωφέρ...

Ἀμέσως κατέβασαν τὸν Ἐρβελίν, δεμένο καὶ φιμωμένο, κ' ἔπιασαν τὸ Ρόπαλο ἀπὸ τὰ πόδια, γιὰ νὰ τὸν τραβήξουν ἔξω ἀπὸ τάμάξι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔγεινε μιὰ σκηνὴ δραματική.

Ἐνῷ ὁ Ἐρβελίν ἦταν ξαπλωμένος στὸ πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς καὶ ὁ σωφὲρ τὸν ἐπλησίαζε, μὲ ἕνα μεγάλο σουγιᾶ ἀνοικτό, διὰ νὰ κόψῃ τὰ σχοινιά, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχε δέσῃ τὸ Ρόπαλο, τέσσαρες ρωμαλέοι ἄνδρες ὡρμοῦσαν ἐναντίον τοῦ Ροπάλου, διὰ νὰ δέσουν τώρα κι' αὐτόν.

Ὁ κακοῦργος ἀντιστέκετο μὲ λύσσα. Ἀλλὰ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τέσσαρες καὶ ἡ τεραστία του δύναμις δὲν τὸν ὠφέλησε πολύ. Σὲ λίγο κατεβλήθη κ' ἐδέθη μιὰ χαρά.

—Βοήθεια, Λαίλαπα !.. ἐφώναξε μιὰ στιγμὴ κυττάζων τὸν σωφέρ.

— Δὲ βαριέσαι τώρα, χοντρέ μου ; τοῦ ἀπεκρίθη μὲ εἰρωνεία αὐτός· σ' ἔπιασαν ; ἐτελείωσε ! Κάνε ὑπομονή.

Καὶ συγχρόνως ὁ Λαΐλαψ ἔβγαλε τὸ κασκέττο του, τὰ μεγάλα γυαλιὰ τοῦ σωφέρ, ποὺ τοῦ σκέπαζαν σὰν μάσκα τὸ πρόσωπο, καὶ κατέβασε τὸ σηκωμένο κολλάρο τοῦ ἐπανωφοριοῦ του...

Τὸ Ρόπαλο, χλωμὸ καὶ σαστισμένο, τὸν ἐκύτταζε. Ὁ σωφὲρ δὲν ἦταν ὁ Λαΐλαψ,—ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς Δυβάλ !

Ὁ Ἐρβελίν, ἐλεύθερος, λυμένος, ἐστέκετο ὄρθιος μπροστὰ στὸ δεμένο Ρόπαλο.

—Ἐσὺ τὴν ἔπαθες, τοῦ εἶπε, σὰν ἀτζαμῆς· δὲν ἔχεις τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀφεντικοῦ σου, τοῦ Πλὸκ, ποὺ κατώρθωσε νὰ τὸ σκάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΜΕΡΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΘΕ χρόνον, αὐτὴν τὴν ἐποχήν, τὰ γράμματα ποὺ λαμβάνει ἀπὸ τοὺς φίλους της ἡ Διάπλασις, εἶνε ὀλιγώτερα τοῦ συνήθους καὶ συντομώτερα... Τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν καιρὸν δι' ἀλληλογραφίαν... Δὲν ἔχουν καιρὸν οὔτε δι' ἄλλην διασκέδασιν, οὔτε διὰ περίπατον... Βγαίνουν μίαν στιγμὴν πρὸς τὸ βράδυ, καὶ πάλιν ἐπιστρέφουν βιαστικὰ εἰς τὸ σπίτι, διὰ νὰ φάγουν — μὲ ὄρεξιν, αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια,—καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Πρέπει νὰ ἐξυπνήσουν πρωὶ-πρωί. Μελετοῦν διὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξετάζονται εἰς μερικὰ μαθήματα, καὶ πάλιν μελετοῦν διὰ τὰ ἄλλα... Καὶ αὐτὸ διαρκεῖ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου σχεδὸν ὡς τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου.

Ὑποθέτω, ὅτι διὰ τοὺς μαθητάς, αὐταὶ εἶνε αἱ χειρότεραι ἡμέραι τοῦ χρόνου. Τοὺς κουράζουν, τοὺς ἐξαντλοῦν, τοὺς «ξεθεώνουν», κατὰ τὴν φράσιν ἑνὸς μικροῦ φίλου τῆς Διαπλάσεως. Μὰ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανείς, καὶ ἂν ἐπέρασαν καὶ πενῆντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἦτο μαθητής. Εἰς ἕνα μῆνα, τὰ παιδιὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ἐπαναλάβουν ὅσα ἔμαθαν εἰς ἕνα χρόνον, καὶ κάποτε εἰς δύο, εἰς τρεῖς. Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ μελέτη, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ποὺ τὰ βαρύνει. Εἶνε προπάντων ἡ ἀγωνία ἡ συνοδεύουσα τὴν μελέτην των. Μελετοῦν, ὄχι ἁπλῶς διὰ νὰ μάθουν, ὄχι διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν, τὰς ὥρας ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς ἐπασχολήσεως. Μελετοῦν διὰ νὰ δώσουν ἐξετάσεις. Εἰς ὡρισμένην ἡμέραν, εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν, πρέπει νὰ τὰ ξεύρουν ὅλα. Δὲν εἰμποροῦν νὰναβάλουν. Ἂν ἐκουράσθησαν ἔξαφνα, δὲν εἰμποροῦν νὰ κλείσουν τὸ βιβλίον· ἂν τοὺς ἔπιασε τὸ κεφάλι των, δὲν εἰμποροῦν νὰ βγοῦν ἔξω νὰ πάρουν ἀέρα. Αἱ ἡμέραι φεύγουν, ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ τὸ φάσμα τῶν ἐξετάσεων πλησιάζει ὁλονὲν ἀπειλητικώτερον. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἡ μελέτη καταντᾷ βασανιστήριον. Ἐπάνω-κάτω σὰν τὰ λουστρίνια τοῦ Τζούλη. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τοῦ Τζούλη τοῦ τὰ ἐφόρεσαν εἰς τὰ πόδια, ἐνῷ τῶν παιδιῶν τοὺς τὰ φοροῦν εἰς τὸ κεφάλι...

Πολλοὶ παιδαγωγοὶ ἐλυπήθησαν μὲ τὴν καρδιά των τὰ παιδιὰ δι' αὐτὸ τὸ βασανιστήριον καὶ ἐγνωμάτευσαν, ὅτι αἱ ἐξετάσεις, μὲ τὴν ἀπαισίαν των «μελέτην», πρέπει νὰ καταργηθοῦν. Τώρα τὰς τροποποιοῦν ὁλονέν, τὰς κάμνουν ἐλαφροτέρας, ἑωσότου, βαθμηδόν, θὰ τὰς καταργήσουν. Ἀδιάφορον! Τὰ παιδιά, πρὸς τὸ παρόν, εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ συμμορφοῦνται καὶ νὰ ὑπομένουν. Καὶ δι' αὐτὸν τὸν κόπον, ἡ ἀνταμοιβὴ περιμένει ὡραία καὶ μεγάλη. Εἶνε ὁ προβιβασμός μ' ἕνα καλὸν βαθμόν, εἶνε ἡ χαρὰ τῆς νίκης, τοῦ θριάμβου.

Εἰς τὰς ὑπερβορείους χώρας, συμβαίνει πολλάκις νὰ βρέχῃ ἀδιακόπως ἐπὶ σειρὰν ἀτελευτήτων ἡμερῶν. Ὀμίχλη καὶ σύννεφα κρύβουν τὸν ἥλιον καὶ αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι εἶνε σκοτειναὶ ὡς νύκτες. Ἐξαφνα, ἕνα πρωί, ὁ οὐρανὸς αἰθριάζει καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει λαμπρός. Καὶ εἰς τοὺς πολυβασανισμένους ἀνθρώπους, ἡ ἡμέρα αὐτὴ τοῦ φωτός, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν σκότους, φαίνεται τόσον ὡραία, ὅσον ἡ πρώτη τῆς δημιουργίας. Ἡμεῖς, ποὺ ἔχομεν τὸν ἥλιον καθημερινῶς, μὲ δυσκολίαν φανταζόμεθα τέτοιαν χαράν... Ἀλλὰ μὲ τὰς βροχερὰς καὶ ὀμιχλώδεις ἡμέρας τῶν ὑπερβορείων εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παρομοιάσῃ τὰς ἡμέρας τῆς μελέτης. Ἔτσι καὶ τοὺς πολυβασανισμένους μαθητὰς περιμένει ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς ὡραίας, τῆς φωτεινῆς ἡμέρας, ποὺ θὰνατείλῃ κατόπιν. Σᾶς τὴν εὔχομαι, ἀγαπητοί μου, ὅσον τὸ δυνατὸν ὡραιοτέραν καὶ φωτεινοτέραν...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ταχυδακτυλουργικὸν παίγνιον

Πάρετε ἕνα κομμάτι χαρτί, μεγάλο σὰν ἕνα χέρι, καὶ θέσατέ το εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς τραπεζιοῦ, ὥστε νὰ ἐξέχῃ κατὰ τὸ ἓν τρίτον. Στήσατε κατόπιν ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί, ἐν ἰσορροπίᾳ, ἕνα τάλληρον, ὅπως δείχνει ἡ εἰκών. Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ βγάλετε τὸ χαρτί, χωρὶς νὰ πέσῃ τὸ νόμισμα; Κτυπήσατε ἀποτόμως μὲ τὸ χέρι σας τὸ

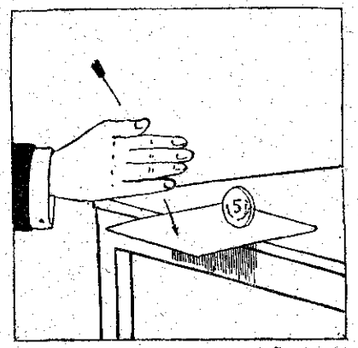

ἐξέχον μέρος τοῦ χαρτιοῦ. Τὸ χαρτὶ θὰ φύγῃ καὶ τὸ νόμισμα θὰ μείνῃ ὄρθιον εἰς τὸ τραπέζι. Μὲ ὀλίγας δοκιμάς, θὰ τὸ κατορθώσετε.

Τραγικὴ πάλη

Εἰς ἕνα δάσος τῆς Γερμανίας εὑρέθησαν τὰ πτώματα δύο ἐλάφων μὲ τὰ κέρατα συμπεπλεγμένα. Τὰ δυστυχῆ ζῷα, ἐκεῖ ποὺ ἐπάλαιον, περιέπλεξαν τὰ κέρατά των καί, μὴ δυνηθέντα νὰ τὰποχωρίσουν, ἔμειναν ἔτσι,ἕως ὅτου ἀπέθανον ἀπὸ ἐξάντλησιν καὶ πεῖναν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων

Mon premier est bon ;
Mon second est bon ;
Mon tout est aussi bon.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Ο	ΓΙ	ΔΟ	ΟΝ
ΜΑΝ	ΔΥ	ΠΑ	ΔΟΣ
ΠΛΑ	ΒΙ	ΑΥ	ΓΑ
ΑΡ	ΛΙ	ΛΙ	ΝΟΝ

Νὰ συναρμολογισθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε μουσικῶν ὀργάνων.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 25ου φύλλου

α'.) Ὁ σκόρος, ἀπὸ τὴν πρώτην σελίδα τοῦ πρώτου βιβλίου ἕως τὴν τελευταίαν τοῦ τρίτου, ἐτρύπησε τέσσαρα καλύμματα καὶ ὅλας τὰς σελίδας τοῦ μεσαίου βιβλίου· ἤτοι ἐν ὅλῳ πάχος πέντε ἑκατοστῶν—β'.) Qui sème bon grain, recolte bon pain. — γ'. Τέλλος Ἄγρας, Ἕφεδρος Μπιμπίκος, Δοξασμένος Ρῆνος.

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Καφ. Β

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἔλεγε τὸ τριαντάφυλλο
μὲ λόγια πικραμμένα
«—Ἡ μοῖρα τί τὴν ἔδωκε
τὴν ὀμορφιὰ 'ς ἐμένα,
Ἀφοῦ 'ς τὸν κόσμο μιὰν αὐγὴ
γεννιέμαι καὶ πεθαίνω;
Μὲ βρίσκει ἡ κόρη ποῦ περνᾷ
'ς τοὺς κήπους ἀνθισμένο
Καὶ μὲ καρφώνει ἀλύπητα
'ς τὴν ἄσπρη τραχηλιά της.
Μὲ πλέκ' ἡ ἄλλη λιγερὴ
στολίδι 'ς τὰ μαλλιά της...
Κι' ὁποιος περάσῃ κοὶ μὲ ἰδῇ
νὰ ζήσω δὲν μ' ἀφίνει!...»

Καὶ τὸ σκουλῆκι τ' ἄκουσε
κι' ἀπόκρισῃ τοῦ δίνει:
«Κι' ἂν ζήσῃς μόνον μιὰν αὐγή,
τόση ζωὴ σοῦ φθάνει.
Τριαντάφυλλο ποῦ ζῇ πολὺ
τὴν ὀμορφιά του χάνει».

Πικρὴ ἀλήθεια: ὅ,τι περνᾷ,
χάρη διπλῆ σκορπίζει
Νὰ ἦταν αἰώνια ἡ ὀμορφιά,
δὲν θ' ἄειζε ὅ,τι ἀείζει!

Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο

(Ἐκ τοῦ Βιβλίου τῶν Τυφλῶν)

ΨΥΧΗ 'Σ ΕΝΑ ΣΥΡΜΑ

Σ' ἕνα σύρμα τηλεγράφου ἕνα χελιδόνι κάθησε. Εἶνε πέντε σύρματα. Ἐκάθησε στὸ τελευταῖο, ποῦ ἀγγίζει τὸ ἀνθισμένο δένδρο. Αἰφνης ἡ φτερούγα του ρίγησε. Ἕνα τηλεγράφημα πέρασε. Τί νὰ λέῃ; Τίποτε, μιὰ πρόσκλησι σὲ γεῦμα. Ἀλλὰ ἀκόμα ἀναβαίνει. Κι' ἄλλο τηλεγράφημα. Μιὰ τράπεζα πτωχεύει. Ἀκόμα ἀναβαίνει σιγά, τὰ πόδια του μόλις ἠμποροῦν νὰ τὸ κρατοῦν. Τὸ σύρμα σιγὰ τρέμει. Εἶνε ἡ εἴδησις εὐτυχισμένων γάμων. Τὸ χελιδόνι τραγουδεῖ γλυκά... Τὸ τελευταῖο σύρμα ἀνατριχιάζει. Κάποιος πέθανε... Τὸ χελιδόνι πετιέται σὰν μιὰ ψυχοῦλα ἄσπρη καὶ μαύρη!...

(C. Mendès). *Μπουμπουλίνα*

ΤΟ ΨΕΥΜΑ

Μία φορά, δύο Κινεζάκια ἤθελαν νὰ καυχηθοῦν διὰ τὸν πατέρα τους, καὶ τὸ ἓν ἀπ' αὐτὰ εἶπε:

«Ὁ πατέρας μου ἔχει τόσο μεγάλους σταύλους ποῦ πρέπει νὰ περιπατῇ κανεὶς ἀδιακόπως ἕνα χρόνο διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος.

—Ὁ δικός μου πατέρας, λέγει τότε ὁ ἄλλος μικρός, εἶνε ψαρᾶς· ἔχει δὲ τόσο μεγάλο καλάμι, ὥστε ὅσον μακρυὰ καὶ ἂν κυττάξῃς εἰς τὸν ὁρίζοντα, εἶνε ἀδύνατο νὰ διακρίνῃς τὸ τέλος του.

— Περίεργον! λέγει τότε ὁ πρῶτος, ποῦ εἰμπορεῖ ὁ πατέρας σου νὰ φυλάγῃ ἕνα τέτοιο μεγάλο καλάμι;

— Εἰς τοὺς σταύλους τοῦ δικοῦ σου! ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ ἄλλος.

Νησιωτοπούλα

ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

Πλάτ' 'στὸ κρυφὸ τὸ μνῆμά σου,
τὸ φτωχικὸ κανδῆλι
Εἶνε σοῦστὸ τόσον καιρό.
Μὰ τί τὸ θέλεις τώρα,
Ποῦ σοῦ φωτάει χρυσάκτινη
ἡ ἐλπίδα τ' ἅγια χείλη,
ποῦ ἀνοίγουν σὲ χαμόγελο ..
— Πότε θὲ νἄρθῃ ἡ ὥρα;

Σωπᾶτε κι' ἀφογκράζεταί:
Φθάνει ἀπαλὰ 'στὸ μνῆμα
Βρέχοντας τ' ἅγιο χῶμά του
τὸ δοξασμένο κῦμα.
Γέρνει τὸ δένδρο. Κι' ὁ βορρᾶς
σφυρίζει ἀπ' ὥρα σὲ ὥρα
μὲ μακρυνὸ ἀλάργημα
καμπάνας: «Σήκω τώρα!»

Σωπᾶτε! κᾶτι γίνεται,
καὶ παραλλάζει κᾶτι...
Βαθύ, κρυφό, ποῦ δὲν 'μπορεῖ
νὰ ἰδῇ δικό μας μάτι...
Σώθηκαν τώρα τὰ ὄνειρα
κ' ἡ ἐλπίδες. Ὥρα σὲ ὥρα
Καὶ θὰ κατέβῃ ὁ ἀρχάγγελος
νὰ κράξῃ: «Σήκω τώρα!»

Καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ. Εἶνε γραφτό
κ' εἶνε σωσμένοι οἱ χρόνοι...
Μαζὶ μ' ἐκεῖνον γίγαντες
οἱ νέοι Βουλγαροκτόνοι
Πάλι τὴ στράτα βρίσκοντας
θὰ 'μποῦνε μὲς 'ς τὴ χώρα.—
Ἔλα, καὶ φθάνουνε οἱ στιγμές.
Σήκω, Πατέρα, τώρα!...

Σήκω, ὡς νὰ φέρῃ ὁ Ἀρχάγγελος
ποῦ τὰ φτερά του ἀνοίγει,
Τὴν σπάθα τὴν ἀτίμητη.
Εἶν' ἕτοιμος νὰ φυγῇ...
Δὲν τὸν ἀκοῦς; Σὲ καρτεροῦν
ἀρματωμένοι ὅλοι.
Μονάχα ἐσὲ προσμένομε
νὰ 'μποῦμε καὶ 'ς τὴν Πόλι!..

Τέλλος Ἄγρας

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΠΑΥΣΕΙΣ

Ἦτο ἡ ὥρα ἑπτὰ ὅταν μ' ἐξύπνησε τὸ ξυπνήτῆρι μου. Ἐσηκώθην μισοκοιμισμένος καὶ ἐνεδύθην βιαστικός, διότι εἶχα ἀργήσῃ. Ἔξω ἐψιχάλιζε καὶ ὁ καιρὸς ἦτο σκοτεινιασμένος. Ἡ καρδιά μου ποῦ ἦτο σφιγμένη, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατὶ ἐσφίχθη περισσότερο ἀπ' αὐτὸ τὸν καιρό. Αἰσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ κλάψω, ἀλλ' ἐκρατήθην διότι δὲν ἤθελα νὰ δείξω, ὅτι μετὰ 15 ἡμερῶν παύσεις ἐλυπούμην ποῦ ἐγύριζα 'στὰ σχολειό. Ἔφαγα βιαστικὸς καὶ ἔφυγα τρεχάτος, νὰ μὴ μὲ πιάσῃ ἡ βροχὴ στὸ δρόμο.

Περιπατῶν, ἐζητοῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν τῆς μελαγχολίας μου. Μήπως εἶνε ἀπὸ ἀμέλεια; ἐσκέφθην· ἀλλὰ ὄχι. Εἶχα κάμει ὅλα μου τὰ χρέη καὶ ἔπειτα ἤθελα πολὺ νὰ ξαναΐδῶ τοὺς παλαιούς μου φίλους. Ἐπὶ τέλους σκεπτόμενος, ἔφθασα, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβω. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ εἰσερχόμην, ἐξέσπασεν ἡ καταιγίς, ἀλλὰ μὴ νομίζετε πῶς ἐγὼ ἤρχισα νὰ κλαίω. Μόλις ἐμβῆκα ἐντὸς τοῦ σχολείου, ἡ μελαγχολία μου ἐκείνη μοῦ ἐπέρασεν ὡς ἐκ θαύματος.

Ἥρως τοῦ 1913

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Θέλεις νὰ μὴ κορεσθῇς ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν σου;—ἐργάζου. Θέλεις νὰ παρηγορηθῇς εἰς τὴν δυστυχίαν σου;—ἐργάζου.

ꕥ

Ὅσον ἡ οἰκονομία ἐξασφαλίζει τὴν ἀνεξαρτησίαν, τόσον ἡ φυλαργυρία ὑποδουλώνει τὴν ψυχήν.

ꕥ

Μὴ καταδέχεσαι ποτὲ νὰ κακολογῇς ἀπόντα· προτιμότερον νὰ τὸν ὑβρίσῃς κατὰ πρόσωπον.

ꕥ

Ἐὰν ἐργάζεσαι μᾶλλον διανοητικῶς, μὴ λησμονῇς· ν' ἀσκῇς καὶ τὸ σῶμά σου. Ἐὰν ἐργάζεσαι μὲ τοὺς μῦς μᾶλλον, καλλιέργει καὶ τὸ πνεῦμα σου.

ꕥ

Ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἐπιμονὴ εἶνε τὰ κυριώτερα μυστικὰ τῆς ἐπιτυχίας, τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐτυχίας.

ꕥ

Ὁ σεβόμενος ἑαυτὸν καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὰ καθήκοντά του, οὐδέποτε δύναται νὰ παρεκτραπῇ ἢ νὰ διαπράξῃ τι ἀντιβαῖνον εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν τιμήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κύριος 'στὸν Κουφιοκεφαλάκη:

—Μὰ καϊμένε, σοῦ εἶπα νὰ μοῦ φέρῃς τὰ καινούργια ὑποδήματα καὶ σὺ μοῦ ἔφερες ἕνα καινούργιο καὶ ἕνα παληό.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐξέρχεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει λέγων:

—Περίεργο πρᾶγμα, κύριε! Καὶ τὸ ἄλλο τὸ ζευγάρι τὸ ἴδιο εἶνε· ἕνα καινούργιο καὶ ἕνα παληό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

***

— Πότε, Δημητράκη, τὸ α τῆς πρώτης κλίσεως εἶνε καθαρόν;

Δημητράκης:—Ὅταν δὲν ἔχῃ μουντζάλες...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5ην Ἰουνίου 1914.

ΠΩΣ ἐπῆγαν λοιπὸν αἱ ἐξετάσεις; Περιμένω τἀποτελέσματα καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε ἱκανοποιητικώτατα. Οἱ φίλοι μου πάντα προβιβάζονται μὲ τοὺς ἀνωτέρους βαθμούς.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Δαφνοστεφῆς Γαλανόλευκος.* Ὄχι, οἱ τόμοι δὲν λογαριάζονται· δὲν ξεσπαθώνει δηλαδὴ κανείς, ἀγοράζει ἕνα τόμον. Ὁ Σύλλογος διὰ τὸν ὁποῖον μ' ἐρωτᾷς, βέβαια ἀποτελεῖται ἀπὸ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου· ἀλλὰ δὲν ξεύρω πόσα μέλη ἔχει.

Ναύαρχε Μιαούλη, τἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα. Καὶ εἰς ἐμὲ «Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον» φαίνεται ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα ποῦ ἐδημοσίευσα ὡς τώρα. Μοῦ ἤρεσαν τὰ ποιήματα τοῦ φίλου σου.

Δὲν μὲ ζαλίζεις διόλου, *Ἰρελλὴ Ναυτοπούλα.* μὲ τὴν συχνήν σου ἀλληλογραφίαν. Ἀφοῦ, ὡς λέγεις, μάγαπᾷς, γράφε μου ὅσον συχνότερα εἰμπορεῖς. Δὲν ἐνθυμοῦμαι πιὰ γιατὶ ἀκριβῶς σοῦ ἀπέρριψα ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν Σελίδα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μοῦ στείλῃς κανένα ἄλλο, καλλίτερο.

Δοξασμένο Μάνλιχερ, ὅλοι σχεδὸν ἡ Δευτέραν ἢ Τρίτην μοῦ γράφουν, ὥστε μὴ νομίζῃς ὅτι μὲ αὐτὸ ἔχεις ἐξησφαλισμένην τὴν προτεραιότητα. Τὸ Παίγνιόν σου δὲν ἐκληρώθη διὰ τὸν ἴδιον λόγον ποῦ... ἐκληρώθη τὸ Παιδικὸν Πνεῦμά σου. Τὰς προτιμήσεις τὰς κάμνει ὁ κλῆρος. Βουτῶ τὸ χέρι μου εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἐγκεκριμένων καὶ ὅ,τι πιάσω. Ἄλλο δὲν ἔχει!

Ὁ Φάων ἀπαντᾷ εἰς τὴν *Ἑλληνικὴν Αἴγλην* «γιατὶ δὲν βάζει τὴν λέξιν Αἴγλη εἰς τὴν μὴ μαλλιαρὴν δημοτικήν;» Εἰς τὴν *Ἡρωϊκὴν Σάμον,* ὅτι τὸν παρηγορεῖ ὀλίγον ποῦ ἔβγαλε τὸ γατάκι της *Φάωνα,* ἐκεῖνο τὸ «ἐξυπνότατο» τὴν παρακαλεῖ δέ, ἂν τὸ φωτογραφήσῃ, νὰ στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν καὶ εἰς τὸν ὁμώνυμον. Τέλος εἰς τὴν *Βάρκαν τοῦ Κανάρη,* ὅτι οἱ πρόγονοί μας «μιλοῦσαν μὲν καὶ τραγουδοῦσαν αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, δὲν τὴν ἔγραφον ὅμως, διότι ἦσαν ἀγράμματοι». Κατὰ τὸν *Φάωνα,* βλέπετε, — μοῦ τὸ λέγει ρητῶς,— ἡμεῖς οἱ γραμματισμένοι πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Θουκυδίδου καὶ τοῦ Δημοσθένους!!!

Ἡ ἀγαπητή μου φίλη *Κλειὼ Π. Ταπανλῆ,* ἀπὸ τὴν Μυτιλήνην, μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς εὐτυχεῖς της ἀρραβῶνας μὲ τὸν κ. Θεμ. Π. Νουλέλην. Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Ροδοδάφνη.* Καὶ βέβαια ποῦ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον καὶ διαγωνίζονται, αἰσθάνονται περισσοτέραν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποῦ δὲν ἔχουν καὶ περιορίζονται μόνον νὰ διαβάζουν τὸ φύλλον. Καλὰ λοιπὸν ἔκαμες ποῦ ἐπῆρες ψευδώνυμον. Τὸ πρῶτον σου γράμμα μοῦ ἄρεσε πολύ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ διακριθῇς.

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά. Τί καλὰ ἂν ἔλθῃς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Ἔλαβα τὰ σταλέντα κ' εὐχαριστῶ. Ἔστειλα ἔκτακτον φύλλον.

Ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* μοῦ στέλλει αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Σολωμοῦ, τὸ ὁποῖον, λέγει, τῆς φαίνεται πῶς εἶνε ἐπίτηδες διὰ τὸν *Φάωνα:* «Ὁ Σολωμὸς ἔκανε μὲ κάποιον φίλον του μαθήματα ἀρχαίας ἑλληνικῆς.—Πιαρατηρῶ, τοῦ λέγει μιὰ 'μέρα ὁ φίλος του αὐτός, πῶς ὅσο προκόβεις στὴν ἀρχαία, τόσο περισσότερο μεταχειρίζεσαι τὴν δημοτική.— Αὐτὸ θὰ πῇ, ἀπήντησεν ὁ μέγας ποιητής, ὅτι *καταλαβαίνω καλλίτερα καὶ τὴ μιὰ γλῶσσα καὶ τὴν ἄλλη*».

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νύμφη τοῦ Πόντου, Διδυμαῖος, Δύνομις τῆς Θελήσεως, Ναυτάκι τῆς Λέσβου, Ἥρως τοῦ 1913, Κόρη τοῦ Βορρᾶ, Ἀφρισμένο Πέλαγος* καὶ *Πουπουλένια.*

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ τόπι» καὶ «τὸ Τελευταῖο μάθημα» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*·— «Αἱ ἐξετάσεις» τῆς *Αἴγλης τοῦ Ἑλληνισμοῦ*·— «Τὸ ἡλιοβασίλεμα» τῆς *Δόξης*· — «Ἀπόψε» καὶ «Ἀνατολὴ» τοῦ *Κύματος*· — «Μεσημέρι» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*·—«Νεκροταφεῖο - Ἄνοιξι» τῆς *Ἰρελλῆς Ναυτοπούλας*· — «Τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ Νείλου» τῆς *Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς*·— «Τ' ὄνειρο τοῦ ὀρφανοῦ» τοῦ *Ναυτάκι τῆς Λέσβου*»·—«Γαλανόλευκη» τῆς *Μπαρουτοκαπνισμένης*·—Ἀνέκδοτα τῆς *Εὐξεινοποντίας*·—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΚΑΤ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΥ

ἐν Κωνσταντινουπόλει
βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως* εἰς τὸν 137ον καὶ 139ον Διαγωνισμὸν τῶν *Λύσεων*

("Ἰδε Διάπλασιν 1913, σελ. 403 καὶ 1914, σελ. 163)

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ παγωτό» (καλλίτερον εἶνε τὸ σχετικὸν Παιδικὸν Πνεῦμα·)— «Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἑνώσεως» (ἀναλόγως τοῦ θέματος, μέτριον·) — «Ἡ ψυχρολουσία τῶν Ζαππίδων»·—«Παραμονὴ γωρισμοῦ»·—«Πόλις ἐξοχή»·—«Κλείουν τὰ σχολεῖα» (ἀτεχνα.)

Εἶνε καὶ μερικὰ ποῦ δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὰ διαβάσω καὶ τἄφισα διὰ τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ροδοδάφνες. κ. (Α. Α.) *Ἀκτὶς Χαρᾶς,* κ. (Π. Ν.) *Πηλεὺς α.* (Ι. Π.) *Πεδίον τῆς Μάχης, α.* (Θ. Λ.) *Ἰονικὴ Ἀδρα, α.* (Θ. Κ.) *Μονάκριβη κ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἀκτὶς Χαρᾶς (0) μὲ *Ἄσπρο Κοράκι, Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας, Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἀκακίαν, Τελεσίλλαν, Συλβίαν*·— *ἡ Λήθη* μὲ τὸ *Σβυστό μας Κανδῆλι, Ναυτάκι τῆς Λέσβου, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Κῦμα, Δοξασμένον Ρῆνον, Ἰόλην, Δορελάϊ, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ναύαρχον Μιαούλην, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Διδυμαῖον, Τρικυμίαν, Πειρατήριον, Ῥαφαῆλον*·— *ἡ Πουπουλένια* (0) μὲ *Τελλὴν Ναυτοπούλαν, Φάωνα, Βάρκαν τοῦ Κανάρη.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον* (ἔστειλα· περαστικὰ στὸν πρόεδρό σας). *Διδυμαῖον* (αὐτὰ εἶνε γοῦστά·) νομίζω ὅτι ἄμα πῇ κανεὶς «ἐν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα», εὑρίσκεται ἐντὸς τῆς ἀληθείας.) *Γεώργιος Κ. Κάρ.* (ναί, ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται.) *Νιόβην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἐξακολούθησε νὰ φορῇς τὰ σιδερένια παπούτσια.) *Εὐαίσθητον Βράχον* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.) *Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσέως* (εἶχε τὸ γαλλικὸν «ἑλληνικοῦρες»;) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκον* (μοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ πατριωτικὴ ἐπιστολή σου· διὰ τὸ ἄλλο, δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἀντέγραψε· θὰ τὸ ἤκουσε κάπου—διότι εἶνε γνωστὸν ἀνέκδοτον—καὶ θὰ τὸ ἔγραψε μόνος του). *Ἀπότομον Βράχον* (ναί, μοῦ ἄρεσε τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Πᾶνα* (εὔχομαι γρήγορα νὰ περάσουν ἡ δύσκολες ἡμέρες·). *Σοκολατένιον Δεκανέα* (βεβαίως, μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα· ὀρθαὶ αἱ ἰδέαι σου περὶ γλώσσης·) *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας* (ἔστειλα·) *Χανουμάκι* (ἔκαμες πολὺ καλά· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Λήθην* (σοῦ ἐπέρασε λοιπὸν ἡ μελαγχολία; ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· μετὰ χαρᾶς· ὅσων φυλλαδίων δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη λύσεις, εἰμπορεῖς νὰ τὰς στείλῃς ὅλας μαζί·) *Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως* (βλέπεις ὅτι τίποτε δὲν ἐχάθη·) *Πηλέα* (ἔστειλα·) *Φουστανελλᾶν* («τυφλὴ γὰρ ἡ τύχη» δὲν λέγει καὶ τὸ ἀρχαῖον ρητόν;) *Ὀμηρικὴν Ἰθάκην* (ἡ ἐπανόρθωσις ἔγεινε·) *Τέλλον Ἄγραν* (ἔχω ἀντίθετον γνώμην δι' ὅλ' αὐτά· ὲὲν ἔχεις βέβαια τὴν ἀξίωσιν νὰ παραδεχθῶ τὴν ἰδικήν σου· στεῖλε τὸ διήγημα· δὲν μπορεῖς νὰ ξέρῃς τὴν τύχην του·) *Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Δόξαν, Κῦμα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5ην Ἰουνίου,* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 *(οἱ ἑξῆς:* ***5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)*** πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 *οἱ ἑξῆς:* ***1, 8, 9, 11, 12, 14, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

***144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
'Απριλίου-'Ιουλίου.***

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1914 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, —ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δεν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων *ἐπὶ τοῦ ὁποίου* καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν 'Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἑ. ἔ. 'Ο 'Οδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

['Από σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων 'Ασκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς τοῦ νέου 145ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν Β' ἑξαμηνίαν, ἤτοι μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Τἀποτελέσματα τοῦ προηγουμένου 141ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν 'Ασκήσεων διὰ τὴν Α' ἑξαμηνίαν, θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.]

274. Λεξίγριφος

Εἰς ἕνα φθόγγον μουσικὸν
Μιὰ μετοχὴν ἑνώνω,
Κ' ἐκ τῶν ἑπτὰ ἕνα σοφὸν
'Αμέσως φανερώνω.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρασιάτου

275. Συλλαβόγριφος

Φωνῆεν μ' ἕνα ζῷον
Χονδρόν, ἂν ἑνωθῇ,
Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων
Τῶν πάλαι θὰ φανῇ

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο

276. 'Αναγραμματισμὸς

Εἶμαι ἄγριο θηρίο,
Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς·
Μ' ἂν θελήσῃς, γιὰ τ' ἀστεῖο,
Νὰ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Γίνεται κάτι τι μ' αὐτό,
Παράξενο πολύ:
Δὲν θὰ σὲ φάω τότ' ἐγώ,
Μόν' θὰ μὲ φᾷς ἐσύ!

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Χάρωνος

277. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ὁ Κῦρος σοῦ δανείζει.
Τὸ δεύτερο αἰσθητήριο, τὸ τρίτο ἕνας Ρωμαῖος,
Τὸ τέταρτο εἶνε νησί, τἄλλο σοφὸς ἀρχαῖος,
Καὶ τέλος ἕνα κτητικὸ τὸν Ρόμβο σχηματίζει.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

278. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Νῆσος τῆς 'Ελλάδος.
*   *   *   *
* * * * * * * = Χώρα τῆς 'Ελλάδος
*   *   *   *
* * * * * * * = Πόλις τῆς Βαβαρίας.
*   *   *   *
* * * * * * * = Δοχεῖον.

'Εστάλη ἀπὸ τὸ 'Ατρόμητο Εὐζωνάκι

279. Μεταμόρφωσις

'Ο **βοῦς** δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **σοφός**. ('Εκάστη λέξις θὰ γίνεται ἀπὸ τὴν προηγουμένην, διὰ μεταβολῆς, ἀφαιρέσεως ἢ προσθήκης ἑνὸς μόνου γράμματος. Τὰ διπλᾶ λλ ρρ σσ θεωροῦνται ὡς ἕν.)

'Εστάλη ὑπὸ Μαρίας Βογιατζῆ

280. Λογοπαίγνιον

Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶνε χωρισμοί,
αἱ ἑνώσεις εἶνε χωρισμοί.

(Νἀναγνωσθῇ ὀρθῶς τὸ παράδοξον τοῦτο.)

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ονειροπόλου τῆς Δόξης

281. 'Ακροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτου

'Εκ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, νἀποτελεσθῇ νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου:

Νέος, χαμηλός, δειλός, καθαρός, πεδινός, φωτεινός.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ηλίου τῆς 'Ελευθερίας

282. 'Ελλιποσύμφωνον

ο - ααχ - υιο - αιευει

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αστέρος τῆς 'Ελευθερίας

283. Γρῖφος

T   T
T   T   T   T
MT   ἦδ   ἄλατα   βέλτ'
T   T   T   T
T   T

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ελλησποντοφύλακος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τῶν φύλλων 12-13

122. Κεφαλληνία (κεφαλή, νῖ, α') — 123. Γάλα (γᾶ. λᾶ') — 124. Βόλγας-Ὄλγα — 125. 'Ιός-Ἴος

126. Ι Α Σ Ι Ο Ν
Α Γ Ι Ο Σ
Σ Ι Ω Ν
Ι Ο Ν
Ο Σ
Ν

127. ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Ρέα, ἀρνίον, κανάριον, Λεία, ἔαρ, 'Ικαρία, ὄνειρον, νερόν.) — 128. 'Αγησίλαος. — 129. ΕΥΤΕΡΠΗ (Εὔμορφος, 'Υψηλός. Ταπεινός, Εἰρήνη, Ρωμαλέος, Πολύ, 'Ημέρα') — 130. Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλούϊα.

131. 'Ακρίς (Α, Κρής). — 132. Ψαρᾶς-παρᾶς. — 133. 'Ιάσων-'Ιωνᾶς. — 134. 'Αγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. — 135. Εἰ χωλῷ παροικήσῃς, ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 70]

Ἀνταλλάσσω carte-postales θαλασσογραφίας ἢ καλλονὰς ἐκ Καλαμῶν, Μυτιλήνης, Τριπόλεως. — Νῖκον Κούρτην, poste-restante, Καλάμας.

[ΙΔ' — 71]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν, ἀνταποδίδων Κυπριακά. — Διεύθυνσις Λεύκιον Ε. Ζήνωνα, Limassol (Chypre).

[ΙΔ' — 72]

Ἱδρύθη ἐν Κωνσταντινουπόλει σύλλογος ὀνομασθεὶς «***Δούλειον ἦμαρ***». Ζητοῦμεν τὴν συνδρομὴν τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν. Διεύθυνσις Démètre Ghiatas, Poste-restante, Phanar, Constantinople.

Εὐαίσθητος Βράχος, Διδυμαῖος, 'Ελληνικὴ Νίκη, "Ασπρο Κοράκι.

[ΙΔ' — 73]

Φ***άων***, δέχεσαι ἀλληλογραφίαν μέσον «Διαπλάσεως» μαζί μου; — *"Ηρως τοῦ 1913.*

[ΙΔ' — 74]

«ΜΑΘΗΤΑΙ ΠΡΟΣΟΧΗ !!»

Θέλετε προγύμνασιν μαθημάτων δωρεάν; Θέλετε ἐκμάθησιν μανδολίνου ἢ βιολίου;

Τετραετὴς Γυμνασίου ζητεῖ δωμάτιον παρὰ καλλίστῃ οἰκογενείᾳ, ἀναλαμβάνων ἀντὶ τούτου δωρεὰν προγυμνάσεις μαθητῶν Σχολαρχείου ἢ Α' ἢ Β' Γυμνασίου· προσέτι ἐκμάθησιν δωρεὰν μανδολίνου ἢ βιολίου.

'Απάντησις μέχρι 20ης 'Ιουνίου: **Theodosion T., Poste-Restante, *'Αθήνας.***

[ΙΔ' — 75]

Πολὺ εὐχαρίστως, *Θέμε Βανιώτη.*

'Αφρισμένο Πέλαγος.

[ΙΔ' — 76]

Ἀνταλλάσσω καρτ-ποστὰλ πανταχόθεν· προτιμῶ τοπεῖα. Διεύθυνσις: ***Μονάκριβην,*** ὁδὸς Λυκούργου 3, 'Αθήνας.

[ΙΔ' — 77]

Ὁ Σύλλογος «***"Ενωσις***» ἀπορεῖ διατί ὁ *Νικητὴς* ζητεῖ πρῶτον ὑποστήριξιν καὶ κατόπιν διαγραφήν. Διαγράφεται τοῦ ψηφοδελτίου τῆς Τελικῆς. "Ας μάθῃ δὲ ὅτι ἡ «***"Ενωσις***», ὑποστηρίζουσα ὡραιότατα καὶ πατριωτικώτατα ψευδώνυμα, ἐξυπηρετεῖ τὸν σκοπὸν τοῦ δημοψηφίσματος.

[ΙΔ' — 78]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα παντὸς εἴδους, ἀνταποδίδων Κυπριακὰ καὶ ἄλλα. — Διεύθυνσις: Ξάνθον Κ. Λυσιώτην, Λάρνακα-Κύπρου. ***Πανελλήνιος Πόθος***

[ΙΔ' — 79]

ΤΑΜΙΑΣ τῆς «***'Ενώσεως***» ἐξελέγη ὄχι ὁ *Πανελλήνιος Πόθος*, ὡς ἐκ παραδρομῆς ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ΙΔ'—54 ἀγγελίαν, ἀλλὰ ἡ ***Πανελλήνιος "Ενωσις.***

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 24ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ιδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 193.)

ΑΘΗΝΩΝ: Αλ. Θ. Νικολάου, 'Ελένη Σ. Τσαγρῆ, Ναταλία Π. Ψαρᾶ, Σία Α. Πυλαρινοῦ, Γεωρ. Β. Πετρακάκη.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Θάνος Θεμ. Ζάρκος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Κάστρον Καλαμῶν. Νικόλ. Π. Ρεμπουτζάκος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παναγ. Κ. Σπάλλας. Γεώρ. Δ. Πάτερης.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: 'Ελένη Δούβλη.
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. 'Αλεξόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βαρελᾶς, 'Αντ. Γ. Βαρελᾶς Σ. Ι. Μακρυμίχαλος, Νικηφόρος Ναυμαχία.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. 'Αγγελομάτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος.
ΥΔΡΑΣ: Εὐγενία Π. Ζουρντοῦ, Καίτη Φ. Οἰκονόμου 'Ανδ. Δ. Ζουρντός.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐαγ. Θ. Βαρύτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Λαρίσσῃ Δνὶς ΕΛΕΝΗ ΔΟΥΒΛΗ ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης 'Ιουνίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Τύποις «Αὐγῆς 'Αθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα 'Αγ. Θεοδώρων.— 2563

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικοῦ :		*'Εξωτερικοῦ :*	
Ετησία	δρ. 8,—	'Ετησία	φρ. 10,—
Εξάμηνος	» 4,50	'Εξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *'Εν 'Αθήναις, 14 'Ιουνίου 1914* | *"Ετος 36ον.—'Αριθ. 28*

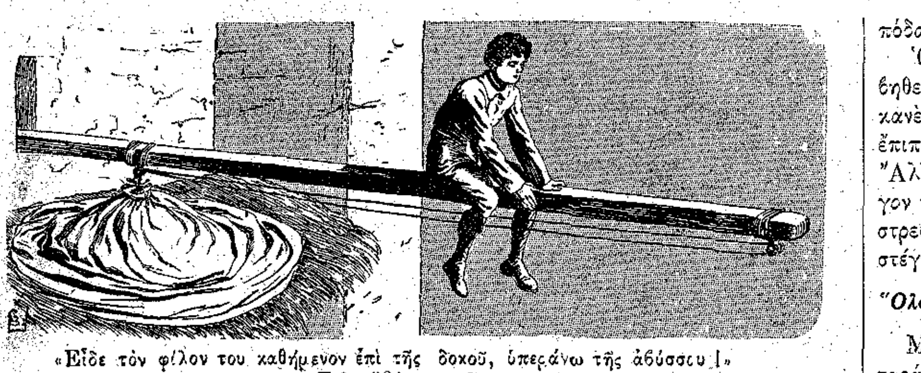

«Εἶδε τὸν φίλον του καθήμενον ἐπὶ τῆς δοκοῦ, ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου!» (Σελ. 221, στ. 6')

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' *(Συνέχεια)*

Κατόπιν ὁ Λουλοὺ εἶδε τὸν Τζούλην νὰ σκεπάζῃ ἐπιμελῶς τὴν τρύπαν μὲ τὰ σανίδια ποῦ εἶχεν ἀφαιρέσῃ πρίν. Μετ' ὀλίγον, ἀπὸ κάτω δὲν ἐφαίνετο τίποτε.

Ποῦ εἶνε ὁ Τζούλης;

'Αφοῦ ἐτελείωσε καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία, ὁ Λουλοὺ ἐπερίμενεν νὰ ἴδῃ τὸν φίλον του νὰ καταβαίνῃ. 'Αλλ' ἐπέρασαν δύο ὁλόκληροι ὧραι, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ Τζούλης!

Τί ἔκαμνε λοιπὸν ἐκεῖ-πάνω;

'Ο Λουλοὺ ἄρχισε νἀνησυχῇ σοβαρῶς. «Μήπως τὸν εἶδαν, ἐσυλλογίζετο, μήπως τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔκλεισαν σὲ καμμιὰ φυλακή;...»

Δὲν ἐφοβεῖτο μόνον διὰ τὸν φίλον του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του... Τί θὰ ἐγίνετο, ἂν ἀλήθευαν τὰ μαῦρά του προαισθήματα;... 'Απὸ τὴν προθεσμίαν, ποῦ εἶχε δώσῃ ὁ κ. Δίκ, δὲν ἔμεναν παρὰ τρεῖς μόνον ἡμέραι. "Αν μετὰ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἔφθαναν τὰ λύτρα, ὁ λῃστὴς θὰ τοῦ ἔκοβε ταὐτιὰ καὶ ἔπειτα τὸ κεφάλι...

Οὔτε ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπὶς νὰ καμφθῇ ὁ ἄγριος Κατακτητής. 'Απὸ τὰς διηγήσεις τοῦ Σὲρ Ροδόλφου Ζουαίν, ὁ μικρὸς ἤξευρεν ὅτι ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν ἐχάριζεν εἰς τὰ θύματά του, πέραν τῆς πρώτης προθεσμίας, οὔτε μίαν ἡμέραν, οὔτε μίαν ὥραν!

Διὰ νἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰς ὀδυνηρὰς αὐτὰς σκέψεις, ὁ μικρὸς ἐδοκίμασε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ἴδῃ ἐάν, ἀναβαίνων εἰς τὸ περιτείχισμα τῆς ταράτσας, ὅπως τὸν ἀνέβασε προτήτερα ὁ Τζούλης, θὰ ἠμποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὸν φίλον του ἐπὶ τῆς στέγης.

'Αλλὰ μόλις κατώρθωσε νὰ καθήσῃ ἐκεῖ-ἐπάνω καί, κρατούμενος ἀπὸ ἕνα τῶν στύλων, νὰ σκύψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ φρίκης.

'Υπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς αὐγῆς, εἶδε τὸν φίλον του καθήμενον καβαλλικευτὰ ἐπὶ τῆς δοκοῦ, ἡ ὁποία προεξεῖχεν ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου!

'Αφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη του κατάπληξις, ὁ Λουλοὺ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἀτρόμητος Τζούλης, ὁ ὁποῖος τῷ ἔστρεφε τὰ νῶτα, εἰργάζετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς δοκοῦ ἡσυχώτατα, ἀπαθέστατα, ὡς ἐὰν δὲν ἔχαινεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο κενόν...

'Ο Λουλοὺ ἔκαμε νὰ τὸν φωνάξῃ· φοβηθεὶς ὅμως, μήπως ὁ φίλος του ἔκαμνε κανὲν ἀπότομον κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἔπιπτεν εἰς τὴν ἄβυσσον, συνεκρατήθη. "Αλλως τε ὁ Τζούλης ἐτελείωσε μετ' ὀλίγον τὴν ἐργασίαν του καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπέστρεφε, συρόμενος ἐπὶ τῆς δοκοῦ, πρὸς τὴν στέγην.

"Ολα ἕτοιμα!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὑρίσκετο εἰς τὴν ταράτσαν, πλησίον τοῦ Λουλοὺ ὁ ὁποῖος, τρελλὸς ἀπὸ χαράν, ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας του λέγων:

— Κατέβηκες ἐπιτέλους;... "Α, πόσο ἄργησες!.. Νἄξερες τί φόβο εἶχα ὅσο δὲν σ' ἔβλεπα νὰ ἐπιστρέφῃς!

— Μικρούλη μου, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης ἀποδίδων τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ φίλου του· ὅσο καὶ ἂν ἄργησα, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἔχασα ἐκεῖ-πάνω τὸν καιρό μου.

—Μὰ τί ἔκαμες;

—Τὰ ἑτοίμασα ὅλα! Δὲν ἔχουμε τώρα παρὰ νὰ τραβήξωμε τὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ σχοινιοῦ ποῦ βλέπεις, καὶ τὸ ἀλεξίπτωτο θὰ πάῃ μόνο του νὰ κρεμασθῇ ἀνοικτὸ στὴν ἄκρη τοῦ πάτερου, ἐκεῖ ποῦ εἶνε ὁ μακαρᾶς. Τώρα τὸ μηχάνημά μας εἶνε ὄχι μόνο κρυμμένο ἀλλὰ καὶ ἕτοιμο νὰ δουλέψῃ, τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ θὰ μᾶς χρειασθῇ.

— "Εξοχα! ἐφώναξεν ὁ Λουλού.

— Καὶ βέβαια ἔξοχα! ὑπέλαβεν ὁ σπουδαστής, ὑπερήφανος — καὶ μὲ τὸ δίκηο του — διὰ τὸ κατόρθωμα.

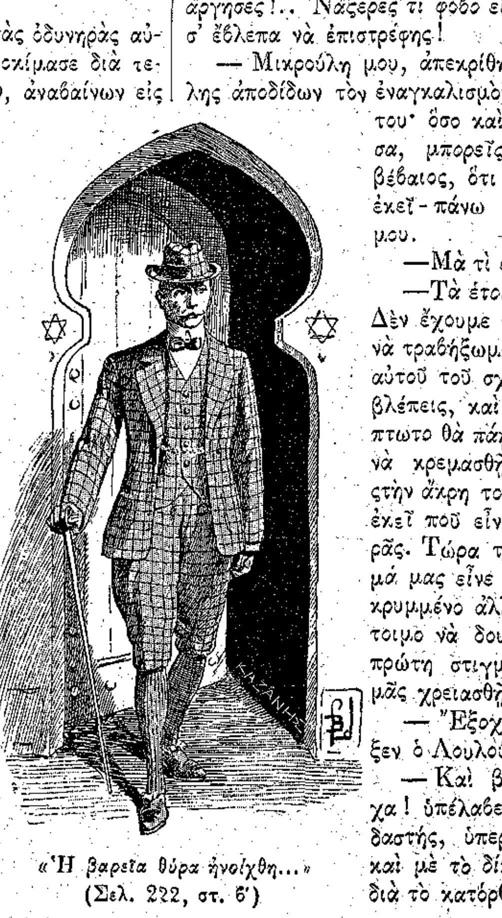

«'Η βαρεῖα θύρα ἠνοίχθη...» (Σελ. 222, στ. 6')